

ПОЕЗІЇ

Великоднє*

«Христос Воскрес!» Давно затерся
Серед потоку слів і зол
І білим голубом до серця
Не припада вже цей глагол.

І вже не всталого із гробу
І зниклого у вишині,
А ненаситною утробу
Ми ублажаємо в ці дні.

Пілати, Іроди та Юди –
І так далеко до небес.
Воскрес Христос? Як станем люди,
Тоді – воістину воскрес.

Це повітря – вино з льоднику,
Що було закорковане роки.
Так дзвенять на морозному кроки,
Мов по мідному йдеш хіднику.

А раптові сиренні гудки –
Голосні, як, здається, ніколи...
Як яскраво вогні покололи
Темноликі дзеркала ріки!

Чи ясніше вони угорі,
Чи ясніш засвітились одбиті?..
Як нові або щойно обмиті,
Кришталіють нічні ліхтарі.

О, як добре мені, що оден,
І як легко мені, що голоден, –
Тільки синії вина безодень,
Тільки срібнії сурми сирен!

Зачаття

Сліпучо вибухли крила,
Взяли у срібний намет...
«Радій!» – Тебе обіймє
Найвищя сила!

Твоя предивна дитина
В собі з'єднає обох...
Прийде Чоловікобог,
Між люди – Боголюдина.

«Радій!» – А крила гули,
А з крил задихало жаром...
І раптом полум'ям ярим
Розторг покій навроли!

Од стіп до стелі горів,
Стовпом огненним воздвигся...
Так дивно кущем у висях
Горіла гора Хорив.

Новий сліпучий костер! –
Як руди терну далекі,
Розкраяв багри і клекіт
Громовий голос тепер...

«Твоє ізбрано єство.
Це він, грядущий в утробу,

Воскресне із гробу.
Зверши Рождество!»

І руки враз обвилися,
І крил ніхто не розійме, –
І ти – в подвійних обіймах,
Огнем пройнята наскрізь...

І чуєш – сила жасна
Нестримно рине у тебе...
Як злива, хлинуло небо
В твої ложесна!..

.....

Німів безсилий язык,
Та серце покірне кріпло...
...Вогонь повернув у срібло –
І зник.

Див кличеть

І

Не пави кликнули, не меві, –
То в темряві лісів,
У пушах-нетрях, «вверху древа»,
Чорнокрилатий Див.

Сидить, крилатий, десь найвище
У хащах. У кущах,
І про нещастя криком віщим
Степи оповіща.

Спливає криками у захід,
Риданнями – у кров...
Гудуть: «недобрі в лісі птахи
Звили собі кубло...»

Клекочуть клики у безкрає –
Шугає степом жаж...
Десь древня баба кам'яная
Здригнулась на горбах...

Уже давно заснули пуци,
А чорний Див не спить,
А він все кличе, невсипущий,
А він рида-кричить.

Уже на заході пожежу
Давно хтось погасив,
Та котить, котить у безмежжя
Своє гукання Див.

Ридають клики серед ночі –
І з ними він рида.
Гудуть по селах: «знову хоче
Прийти якась біда...»

Не хвилі, – гори море горне,
Почуло море клик...
Каспійське стогне, стогне Чорне,
І клубами – імлі.

Струснуло Волгою – почула...
Почули клик ридань –
Здрижали Сурож і Посулля
І в темі Тьмутарокань.

Далеко лине клекіт кликів –
І чує сторона:
І море чує їх, і ріки,
І гори й низина.

* Вірші подаємо за: Стефанович О. Зібрані твори / О.Стефанович. – Торонто, 1975. Зберігаємо орфографію й пунктуацію оригіналу.